

SL

SL

SL

KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 10.12.2008
COM(2008) 845 konč.

**SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU,
EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ**

**Pravni okvir za omrežja in storitve mobilne televizije:
najboljše prakse pri dodeljevanju dovoljenj – model EU**

**SPOROČILO KOMISIJE EVROPSKEMU PARLAMENTU, SVETU,
EVROPSKEMU EKONOMSKO-SOCIALNEMU ODBORU IN ODBORU REGIJ**

**Pravni okvir za omrežja in storitve mobilne televizije:
najboljše prakse pri dodeljevanju dovoljenj – model EU**

1. OZADJE IN NAMEN

Na podlagi jasnega političnega sporočila Komisije, vsebovanega v njenem sporočilu z dne 18. julija 2007 “**Krepitev notranjega trga mobilne televizije**”¹, predstavlja to sporočilo nekatere primere najboljših praks iz pristopov držav članic za pravno urejanje omrežij in storitev mobilne televizije. Čeprav o postopkih za dodeljevanje dovoljenj/licenc odločajo države članice in pristojni organi, si Komisija prizadeva podpirati uvedbo mobilne televizije v EU in po vsem svetu, tako da zagotavlja smernice za ustrezne regulativne prakse dodeljevanja dovoljenj za take storitve. To je dodaten korak v strategiji Komisije za mobilno televizijo v Evropski uniji.

Mobilna televizija je nova storitvena platforma za oddajanje avdiovizualne vsebine – in z njo povezanih interaktivnih storitev, zlasti v povezavi s storitvami 3G – mobilnim napravam². Sporočilo iz leta 2007 je navedlo glavne elemente evropske strategije za mobilno televizijo, z namenom pomagati pri vzpostavitvi teh inovativnih storitev po vsej uniji. Eden od ključnih elementov je regulativno okolje. **Pravna varnost** je bistvenega pomena za operaterje pri sprejemanju naložbenih odločitev, zlasti pri novih inovativnih tehnologijah, kot je mobilna televizija; zlasti zgodnji vlagatelji morajo imeti zagotovilo, da se v poznejši fazi ne bodo pojavile nepričakovane ovire. Med ostalimi elementi strategije EU so priznanje DVB-H kot standarda za prizemno mobilno televizijo v Evropi (DVB-H je bil dodan na seznam uradnih standardov Evropske unije dne 17. marca 2008³) in poziv k oddaji frekvenc za mobilne televizijske storitve v frekvenčnem pasu UHF⁴, zlasti ob preureditvi tega pasu v zvezi z digitalno dividendo⁵. Po drugi strani pa mora panoga odpraviti tudi še težave z interoperabilnostjo in službe Komisije bodo pozorno spremljale razvoj na tem področju ter ocenjevale potrebo po pobudi s strani politike.

¹ COM(2007) 409, v nadaljnjem besedilu „Sporočilo iz leta 2007“.

² Za sprejem mobilne televizije je na voljo več naprav, najpogosteje uporabljena pa je mobilni telefon.

³ Odločba Komisije 2008/286/ES z dne 17. marca 2008 o spremembi Odločbe 2007/176/ES glede seznama standardov in/ali specifikacij za elektronska komunikacijska omrežja, storitve ter pripadajoče zmogljivosti in storitve (UL L 93, 4.4.2008, str. 24)

⁴ Okvirne določbe, ki veljajo za širokopasovni spekter, ki se uporablja v frekvenčnem pasu UHF, določajo, da države članice ne smejo podeliti ali ohranjati „izključnih ali posebnih pravic do uporabe radijskih frekvenc“ (člen 4 Direktive 2002/77/ES), morajo zagotavljati učinkovito uporabo frekvenčnega spektra (člen 8(2)(d) okvirne direktive 2002/21/ES) in morajo spodbujati učinkovito konkurenco (člen 8(1)) brez kakršne koli neutemeljene diskriminacije (člen 8(3)(c)). Skupna posledica vseh navedenih členov je obveznost, da se frekvence dodeljujejo na učinkovit način.

⁵ Nekatere države članice, na primer Francija, Italija in Avstrija, so se že odločile, da dodelijo frekvence iz pasu UHF za uporabo za mobilno televizijo, in tudi večina ostalih držav članic namerava to storiti.

Poleg tega, ker je uspeh mobilne televizije zelo odvisen od razpoložljivih vsebin, nova direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah⁶ prilagaja predpise o avdiovizualnih vsebinah razvoju evropskega avdiovizualnega okolja in zagotavlja od platforme neodvisen pristop tako za radiodifuzijo – vključno z mobilno radiodifuzijo – kot tudi za avdiovizualne medijske storitve na zahtevo.

Preden je Komisija sprožila svojo pobudo glede mobilne televizije, so se le nekatere države članice začele ukvarjati z regulativnimi zadevami. Namen prvega ukrepa služb Komisije je bil razjasniti obstoječo regulativno okolje v EU s študijo, ki so jo za Komisijo izvajali neodvisni svetovalci. Informacije, ki jih je potrdil odbor nacionalnih strokovnjakov, ki se ukvarjajo s področjem e-komunikacij⁷, se redno posodablja in objavljajo na spletni strani Komisije⁸. Ta pregled stanja je pokazal **velike razlike** glede načinov, na katere se mobilna televizija obravnava v nacionalnih zakonodajah.

Po razjasnitvi regulativnega položaja je Komisija v svojem Sporočilu 2007 pozvala države članice, da vzpostavijo **ugodno regulativno okolje** za zagotavljanje storitev mobilne televizije in da medsebojno sodelujejo pri izmenjavi najboljših praks pri režimih dodeljevanja dovoljenj. Poleg tega se je zavezala, da bo zagotavljala smernice za usklajen okvir režimov dodeljevanja dovoljenj po vsej EU, tako da bo določala, katere so najboljše prakse v EU, in spodbujala države članice, da jih prevzemajo. To je bilo potrjeno v sklepih Telekomunikacijskega sveta iz novembra 2007 o mobilni televiziji, pri čemer je svet pozval Komisijo, da preseže preprosto zbiranje informacij in „*da poišče najboljše prakse glede režimov dodeljevanja dovoljenj po vsej EU ter z ustreznimi smernicami spodbuja države članice, da jih dosledno uporabljajo*“⁹.

V februarju 2008 je bilo v zvezi s pripravo teh smernic organizirano posvetovanje zainteresiranih strani. Vsebovalo je delavnico Komisije za panogo, pri kateri so bile zainteresirane strani naprošene, da predložijo pisne prispevke. Na ta poziv za prispevke sta se odzvali dve veliki panožni združenji¹⁰ in več posameznih podjetij. Poleg tega je bilo to vprašanje predstavljeno in obravnavano v razpravah na več sestankih s predstavniki držav članic v okviru Odbora za komunikacije in njegovega pododborja strokovnjakov za radiodifuzijo (CBISS).

Mobilna televizija je v samem središču vprašanja konvergence. To pomeni, da na ravni EU za mobilno televizijo veljata dve zbirki predpisov, ki se nanašata na prenos in na vsebino: pravni okvir za elektronske komunikacije, vključno z vidiki, povezanimi s politiko frekvenčnega spektra, in nova direktiva o avdiovizualnih medijskih storitvah. To sporočilo se nanaša na modele dodeljevanja dovoljenj na nacionalni ravni le za **vidike elektronskih komunikacij, vsebovane v nacionalnih regulativnih režimih**, in ne obravnava dodeljevanja licenc za vsebine. Povzema glavne rezultate pregleda dejstev in navaja primere najboljših praks glede glavnih elementov režimov dodeljevanja dovoljenj za mobilno televizijo. Namen

⁶ Direktiva 2007/65/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. decembra 2007 (UL L 332, 18.12.2007, str. 27).

⁷ Odbor za komunikacije (COCOM – Communications Committee) in njegove podskupine za zadeve, povezane z dodeljevanjem dovoljenj (AUTH) in radiodifuzijo (CBISS).

⁸ http://ec.europa.eu/information_society/policy/ecomms/doc/current/broadcasting/mobile_tv/table_mobile_tv_auth_web_july08.pdf

⁹ Sklepi Sveta – Krepitev notranjega trga za mobilno televizijo, 29. november 2007.

¹⁰ Skupna delovna skupina za mobilno televizijo foruma UMTS in združenja za GSM ter forum za BMCO.

sporočila je, da se uporabi kot podlaga za nadaljnje razprave in izmenjavo najboljših praks med nacionalnimi organi.

2. DODELJEVANJE DOVOLJENJ ZA OMREŽJA IN STORITVE MOBILNE TELEVIZIJE PO EU: GLAVNI MODELI IN NAJBOLJŠE PRAKSE

Med regulativnimi pristopi k dodeljevanju dovoljenj za omrežja in storitve mobilne televizije obstajajo znotraj EU **velike razlike**. V več državah članicah bi se splošni režim, ki se uporablja za radiodifuzijo, implicitno ali eksplicitno uporabljal tudi za radiodifuzijo na področju mobilne televizije. V nekaterih drugih državah ni nobenih posebnih predpisov ali pa se o pravnem okviru za to novo platformo še razpravlja. Za zdaj obstaja le malo izkušenj s storitvami radiodifuzije, ki uporabljajo izključno mobilni prenos.

Kot je navedeno zgoraj, je izredno pomembno **izogniti se pravni praznini** ali razmeram, za katere je značilna visoka stopnja **pravne negotovosti** na nacionalni ravni, ki bi ovirale investicije in potencialne operaterje na področju mobilne televizije na notranjem trgu. Razlike med nacionalnimi režimi same po sebi niso ovira za uspešen začetek zagotavljanja storitev mobilne televizije, saj se v predpisih lahko upoštevajo nacionalne ali celo lokalne posebnosti. Vendar, storitve mobilne televizije so **brezžične storitve**, zato je možno, da bodo v prihodnosti dobile čezmejno dimenzijo. S tega stališča bi morali režimi dodeljevanja dovoljenj za storitve mobilne televizije upoštevati **dimenzijo notranjega trga**. Cilj bi moral biti ustvariti **pravične konkurenčne razmere**, ki bodo različnim akterjem omogočale, da si medsebojno konkurirajo pod podobnimi pogoji. **Regulativni pristopi morajo biti skladni po vsej EU**, da se ustvari regulativno okolje, ki spodbuja naložbe in inovacije.

Pravna ureditev storitev mobilne televizije je podvržena omejitvam zaradi pomanjkanja razpoložljivih frekvenc in zaradi potrebe, da se omogoči vstop na trg vsem akterjem, tako tistim s področja radiodifuzije kot tudi tistim s področja telekomunikacij. V **vrednostni verigi mobilne televizije** je povezanih več ravni, kot so obratovanje omrežja, obratovanje platforme storitev, zagotavljanje vsebin in distribucijska veriga. V **sedanjem obdobju je najobičajnejša praksa dodeliti frekvence operaterju platforme ali, kar je bolj redko, operaterju omrežja**. V slednjem primeru operater omrežja dejansko deluje tudi kot operater platforme ali pa to dejavnost odda podizvajalcem¹¹. Regulativni modeli so zgrajeni prav na podlagi tega režima dodeljevanja dovoljenj, ki opredeljuje pravice in dolžnosti licenciranega operaterja.

Trenutno je mogoče v Evropi najti naslednje **tri glavne regulativne modele** za trg mobilne televizije:

Prvi model temelji na **razširitvi obstoječih pravil za digitalno prizemno televizijo (DTT – Digital Terrestrial Television)** na nove storitve, na eksplicitni ali na implicitni način (npr. v Italiji, Združenem kraljestvu). Čeprav je prednost tega modela njegova preprosta in hitra uporaba, **je treba v okviru nacionalne zakonodaje določiti poseben režim za mobilno televizijo; preprosta razširitev pravil, ki se uporabljajo za digitalno prizemno televizijo, se lahko po začetnem obdobju izkaže za nezadostno in/ali neprimerno**.

¹¹ Samo v Nemčiji se je licenca za upravljanje omrežja podeljevala ločeno od licence za opravljanje storitev platforme.

Drugi model je „preprosti grosistični model“. Ker so tu predpisi osredotočeni na grosističnega operaterja, ki ima ključno vlogo pri upravljanju omrežja, pridobivanju frekvenc, licenciranju in morda tudi pri sestavljanju vsebin, lahko to povzroči zastoj, kot se je zgodilo v finskem primeru, če ponudniki vsebin nimajo spodbud, da ponudijo vsebine. Operator omrežja mora tudi zagotavljati pravične, razumne in nediskriminatorne pogoje ponudnikom storitev mobilne televizije, prisotnim na omrežju. Poleg tega lahko „preprosti grosistični model“, pri katerem so frekvence dodeljene enemu samemu operaterju, povzroči težave glede na Direktivo o konkurenci¹², zlasti če se frekvence dodelijo brez odprtega in poštenega postopka, za katerega veljajo nediskriminatorna pravila¹³.

Pri tretjem modelu, „integriranem pristopu“, se morajo vsi akterji v vrednostni verigi mobilne televizije, vključno s ponudniki vsebin, sporazumeti o storitvah, preden se dovoljenje podeli (npr. Avstrija)¹⁴. Prednost tega regulativnega modela je, da se **izogiba zastojem v vrednostni verigi**. Vertikalno povezovanje med akterji se vzpostavlja na dva načina: prvič, eno od meril za izbor operaterja omrežja/platforme je vključitev sporazumov s sestavljavci programov in/ali izdajatelji televizijskih programov, da se zagotovi izvedljiv poslovni model; drugič, ponudniki vsebin potrebujejo redno licenco za digitalno televizijo, ki se podeli na podlagi predložitve dokazov o sklenitvi pogodb z operaterjem multipleksa.

Pri tem modelu je mogoče zagotoviti usklajeno časovno načrtovanje začetka komercialnega obratovanja vseh akterjev v vrednostni verigi, pod pogojem, da so sprejeta pravila usklajena. Zato se zdi, da je „integrirani pristop“ **zlasti primeren za zagotovitev uspešnega začetka delovanja storitev mobilne televizije**.

Smernica glede najboljše prakse: Vsak nov režim dodeljevanja dovoljenj za mobilno televizijo na podlagi nacionalne zakonodaje bi moral imeti cilj, da vključi različne akterje v vrednostni verigi, ob zagotavljanju skladnosti s konkurenčnimi predpisi zadevne države in Evropske skupnosti.

3. UGOTAVLJANJE NAJBOLJŠIH PRAKS NA RAZLIČNIH RAVNEH REGULATIVNEGA REŽIMA

Da bi ugotovili regulativne najboljše prakse za mobilno televizijo, je pomembno določiti glavne elemente regulativnega režima, ki jih je treba upoštevati. V ta namen se obravnavajo naslednji vidiki:

- (1) splošni okvir,
- (2) režimi dodeljevanja dovoljenj,
- (3) postopki dodeljevanja,
- (4) posebni vidiki.

¹² Direktiva Komisije 2002/77/ES z dne 16. septembra 2002 o konkurenci na trgih za elektronska komunikacijska omrežja in storitve (Besedilo velja za EGP), (UL L 249, 17.9.2002, str. 21–26).

¹³ Glej tudi člen 5(2) Direktive o avtorizaciji 2002/20/ES (UL L 108, 24.4.2002, str. 21).

¹⁴ „Privatfernsehgesetz“ (PrTV-G) („Zakon o zasebni televiziji“) [BGBl. I No 84/2001], kakor je bil spremenjen s členom 23(3)(3) BGBl. I št. 52/2007.

O tem konceptualnem okviru se je razpravljalo z državami članicami in s predstavniki panoge v februarju 2008. Ti elementi so bili potem ovrednoteni ob upoštevanju **ciljev predpisov, s stališča EU**. Kot je bilo napisano v Sporočilu iz leta 2007, bi moral biti glavni regulativni cilj nezahteven regulativni režim, ki bi omogočil začetek izvajanja storitev mobilne televizije brez nepotrebnih ovir in zamud. Udeleženci na trgu ne bi smeli imeti nobenih nepotrebnih obveznosti. Hkrati bi predpisi morali zahtevati izpolnjevanje minimalnih zahtev, da se zagotovi učinkovita uporaba frekvenc.

3.1. Splošni okvir

V državah, v katerih bo sprejeta posebna zakonodaja, in tudi v državah, v katerih se za to novo storitveno platformo za zdaj uporabljajo obstoječi predpisi za radiodifuzijo, bi morale biti glavne značilnosti splošnega regulativnega okvira za mobilno televizijo **jasnost, preglednost in učinkovitost postopkov**. Tudi **pravočasen zakonodajni postopek** je zelo pomemben dejavnik. Če morajo biti predpisi dopolnjeni z izvedbenimi ukrepi, je priporočljivo, da se ti ukrepi sprejmejo nemudoma. Nepravočasno sprejetje ustreznih predpisov ali izvedbenih predpisov ne bi smelo biti vzrok za zamude pri začetku izvajanja storitev mobilne televizije.

Treba se je tudi zavedati, da akterji v vrednostni verigi mobilne televizije prihajajo iz različnih gospodarskih sektorjev. Zato je pomembno, da **proces dodeljevanja dovoljenj za to novo storitveno platformo ni omejen na eno kategorijo akterjev in da je odprt za vse gospodarske operaterje**, ki lahko izpolnijo minimalne potrebne zahteve.

Smernica glede najboljših praks: Postopki dodeljevanja dovoljenj bi morali odprti za vse udeležence na trgu, da se zagotovijo enaki konkurenčni pogoji za različne akterje v vrednostni verigi mobilne televizije.

3.1.1. Mehanizmi posvetovanja z javnostjo

Ker si lahko interesi gospodarskih operaterjev mobilne televizije medsebojno nasprotujejo, morajo predpisi za storitve mobilne televizije upoštevati njihove različne cilje. **Zagotovitev mehanizmov javnega posvetovanja** lahko pred sprejetjem kakršnih koli posebnih predpisov ali v okviru revizije obstoječih pravil olajša prilagajanje predpisov potrebam trga in zagotovi, da udeleženci na trgu nove določbe tudi upoštevajo.

Smernica glede najboljših praks: Javno posvetovanje državljanov in vseh zainteresiranih strani bi bilo treba organizirati sistematično, vzporedno s komercialnimi preizkusi, ki se nanašajo med drugim na priložnosti, povezane z uvajanjem mobilne televizije, uporabo digitalne dividende za storitve mobilne televizije in modeli financiranja.

3.1.2. Redno poročanje in pregledovanje

Predpisi za storitve mobilne televizije morajo biti ne le jasni in pregledni, ampak tudi **fleksibilni in do podrobnosti uglašeni na nova dogajanja** v inovativnem, hitro spremenljivem tehnološkem okolju. V povezavi z rednim poročanjem s strani javnih organov o dogajanju na trgu je glede tega priporočljivo predvideti klavzulo o reviziji, kakršna obstaja v francoskem režimu. Seveda bi morala vsaka taka revizija, ki je morda potrebna na podlagi poročil o trgih, vzpostaviti dobro **ravnotežje med hitrostjo tehnoloških in tržnih sprememb ter potrebo, da se zagotovi pravna varnost za udeležence na trgu**.

Smernica glede najboljše prakse: Javni organi bi morali redno poročati o razvoju trga in dajati ustrezne predloge za prilagoditev obstoječih predpisov.

3.2. Režimi dodeljevanja dovoljenj

3.2.1 Jasna razmerja med obstoječimi pravili

Režimi dodeljevanja dovoljenj so osrednji element regulativnega okolja za mobilno televizijo. Zaradi „konvergentne“ narave mobilne televizije je treba natančno določiti pravice in obveznosti operaterjev, tako na področju elektronskih komunikacij kot tudi na področju oddajanja televizijskih programov. Glede tega je pomembno, da se razmerje **med vidiki elektronskih komunikacij, frekvenc in vsebin jasno opredeli**, da ni regulativnih dvoumnosti ali prekrivanja.

Smernica glede najboljše prakse: Razmerje med predpisi glede elektronskih komunikacij, frekvenc in vsebin bi bilo treba jasno opredeliti, da se spodbudi jase in pregleden režim dodeljevanja dovoljenj.

3.2.2. „Ureditev vsega na enem mestu“

V večini držav članic je dodeljevanje dovoljenj za mobilno televizijo v pristojnosti več organov – ministrstev in/ali neodvisnih regulativnih organov – zaradi ločevanja med vidiki elektronskih komunikacij in vidiki medijev. **Ne glede na to, ali obstaja en sam organ za celotno zadevno področje, je pomembno vzpostaviti jasno in skladno delitev odgovornosti.**

„Ureditev vsega na enem mestu“, pri kateri lahko operaterji vse v zvezi z različnimi vrstami dovoljenj uredijo na enem samem mestu, je po mnenju večine udeležencev na trgu najboljša praksa, če se upoštevajo načela pluralizma in kulturne raznolikosti. Prednost tega postopka je upravna poenostavitev in usklajeno časovno načrtovanje, kadar je treba izdati več dovoljenj.

Smernica glede najboljše prakse: Nacionalni režim za mobilno televizijo bi moral zagotoviti pristop z „ureditvijo vsega na enem mestu“ ali vsaj čim bolj zmanjšati število javnih akterjev pri odločitvah o dodeljevanju dovoljenj za mobilno televizijo. V državah članicah, v katerih se dovoljenja podeljujejo na ravni, nižji od nacionalne, bi bilo treba vzpostaviti podoben oziroma usklajen postopek za vse zvezne/ regionalne organe. „Ureditev vsega na enem mestu“ je posebej pomembna takrat, ko je potrebnih več dovoljenj.

3.3. Postopki dodeljevanja

Čas je ključen dejavnik za konkurenčnost EU kot celote na svetovnem trgu. Pri hitrem uvajanju mobilne televizije v vseh državah članicah je za uspeh ključen **jase časovni načrt dodeljevanja**, ki mora biti **jase, pregleden in določen vnaprej**.

Smernica glede najboljše prakse: Jase časovni načrt za postopek dodeljevanja bi bilo treba napovedati najpozneje ob začetku komercialnih preizkusov storitev mobilne televizije.

3.3.1. Vrsta podelitve in merila podelitve

Dražbe in „lepotna tekmovanja“ (primerjalni postopek izbora) so za nacionalne organe dva alternativna načina za dodeljevanje dovoljenj. Do zdaj so se dovoljenja za platforme v glavnem podeljevala na podlagi „lepotnih tekmovanj“. Merila dodeljevanja so pomembno orodje, ki ga imajo nacionalni organi na razpolago, da zagotovijo, da storitve, ki se zagotavljajo, ustrezajo določenim zahtevam za učinkovito uporabo frekvenc, dodeljenih mobilni televiziji.

Postopek dodeljevanja bi moral tudi zagotavljati pravočasen začetek delovanja mobilne televizije. **Za zmanjšanje tveganja za zastoje bi bilo mogoče uporabiti nekatere pogoje, na primer med operaterji platform, ponudniki vsebin in mobilnimi operaterji.** Od prosilcev se lahko zato zahteva, da se morajo skleniti dogovori med različnimi akterji v vrednostni verigi, ob upoštevanju konkurenčnih pravil.

Glede posebnih meril za podelitev je treba poudariti pomen **kakovosti storitev**, ki ima ključno vlogo v zvezi pričakovanji potrošnikov do mobilne televizije, zlasti glede sprejema znotraj stavb in kakovosti prenosa.

Smernica glede najboljše prakse: Uporabljati je treba objektivna, pregledna in nediskriminatorna merila dodeljevanja, v skladu z zakonodajo Skupnosti. Postopki dodeljevanja bi morali spodbujati sodelovalni pristop med akterji, pri katerem se upoštevajo konkurenčna pravila. Zahteve po kakovosti storitev, vključno s sprejemom v notranjosti stavb, in optimalna uporaba frekvenc bi morali biti del pogojev podelitve.

3.3.2. Ostali pogoji podelitve

V večini držav članic je oziroma bo za mobilno televizijo namenjen en sam multipleks – v Franciji zdaj poteka razprava, ki odpira pot za uporabo dveh multipleksov, na frekvencah digitalne dividende, tj. frekvencah, ki so se sprostile zaradi ukinitve analognih sistemov. Da se **prepreči kopičenje frekvenc**, lahko predpisi vsebujejo določbo o najdaljšem dovoljenem obdobju nedejavnosti.

Smernica glede najboljše prakse: V pogoje podelitve bi bilo treba vključiti tudi možnost, da se odzamejo frekvence, ki so bile podeljene za mobilno televizijo, vendar se znotraj določenega razumno dolgega obdobja niso uporabile.

3.4. Posebni vidiki:

Na tej zgodnji stopnji razvoja trga bi bilo zaželeno, da so vsi posebni pogoji, povezani s podelitvijo dovoljenja, ustrezni in da ne obremenjujejo po nepotrebnem operaterjev.

3.4.1. Pravila obveznosti prenosa („must-carry“ rules)

V skladu z evropsko zakonodajo¹⁵ je mogoče obveznosti prenosa naložiti le, če znatno število končnih uporabnikov omrežja slednjega uporablja kot glavno sredstvo za sprejem radijskih in

¹⁵ Člen 31 Direktive 2002/22/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002, Direktiva o univerzalnih storitvah (UL L 108, 24.4.2002, str. 51–77)

televizijskih oddaj. Trenutno je mobilna televizija še vedno na svoji začetni stopnji; **na tej stopnji za mobilno televizijo ni mogoče predpisati pravil obveznosti prenosa**. Tako in tako so kanali, pri katerih obstaja obveznost prenosa, pogosto tisti kanali, „ki jih je preprosto treba imeti“ in ki dejansko povečujejo komercialno vrednost prenosnih storitev ter pri njih obstaja velika verjetnost, da bodo vključeni v programske pakete mobilne televizije.

V tem pogledu in v duhu sodelovalnega pristopa, ki ga podpira to sporočilo, bi bilo morda koristno, da bi nacionalni regulativni organi uvedli pravila „obveznosti ponudbe“ za mobilno televizijo, ki kot storitev v nastajanju potrebuje privlačne vsebine.

Smernica glede najboljše prakse: V vseh državah članicah in na ravni EU bi bilo treba organizirati razpravo o „obveznosti ponudbe“ za storitve mobilne televizije.

3.4.2. Skupna uporaba infrastrukture omrežja

Skupna uporaba infrastrukture omrežja je pomemben element pri zmanjševanju stroškov uvedbe in povečevanju območja pokritosti ter prenosne zmogljivosti¹⁶. Kot je bilo navedeno v Sporočilu iz leta 2007, lahko države članice dovolijo **skupno uporabo infrastrukture omrežja**¹⁷ in spodbujajo kolokacijo, kadar je to potrebno za spodbujanje širjenja omrežja. Kolokacija se lahko predpiše tudi, kadar je to potrebno zaradi varovanja okolja¹⁸.

Smernica glede najboljše prakse: Skupno uporabo infrastrukture za storitve mobilne televizije je treba spodbujati, kolikor to dovoljujejo konkurenčni predpisi.

3.4.3. Interoperabilnost in gostovanje („roaming“)

Cilj **popolne interoperabilnosti** za vsa omrežja in naprave ostaja zelo pomemben za omogočanje gostovanja po vsej EU, kjer je to primerno, in treba bi bilo spodbujati interoperabilne rešitve. Gibanja na trgu so pokazala, da je mogoče interoperabilnost doseči, kadar nosilci interesov delujejo skupaj s skupnim ciljem uresničevanja tehničnih standardov, kakršen je DVB-H. Trenutno se prizadevanja v tem smislu izvajajo v panožnih in standardizacijskih forumih, osredotočajo pa se zlasti na raven storitev in raven aplikacij.

Poleg tega brezžična narava mobilne televizije pomeni, da potrošniki upravičeno pričakujejo čezmejno delovanje naprav, kakršno obstaja pri gostovanju („roaming“) pri mobilni telefoniji. **Gostovanje pri mobilni televiziji po vsej EU** bo verjetno postalo pomembnejše, ko se bo uvajanje teh storitev širilo po Evropi. Treba je tudi spomniti, da so nekateri **čezmejni ali vseevropski kanali** danes že dostopni in se lahko uporabijo za preizkušanje prihodnjih vseevropskih storitev¹⁹. Uvedba storitev satelitske mobilne televizije, ki temeljijo na standardu DVB-SH, se v Evropi pričakuje naslednje leto.

Smernica glede najboljše prakse: Vidike, povezane z interoperabilnostjo in gostovanjem pri mobilni televiziji, bi bilo treba ustrezno upoštevati v luči brezžične narave teh storitev.

¹⁶ Podobno stališče je bilo podprto na mednarodni ravni, na primer na 8. svetovnem simpoziju regulatorjev dne 13. marca 2008 v kraju Pattaya na Tajskem.

¹⁷ Takšni dogovori so obstajali na nekaterih trgih v okviru infrastrukture za GSM in/ali UMTS in jih je Komisija izvzela iz pravil EU o konkurenci. Na primer Odločba Komisije z dne 16. julija 2003 (zadeva COMP/38.369: T-Mobile Deutschland in O2 Germany: Okvirna pogodba o skupni rabi omrežij („Network Sharing Rahmenvertrag“), UL L 75, 12.3.2004, str. 32) in sodba Sodišča prve stopnje z dne 2. maja 2006 (zadeva T-328/03).

¹⁸ V skladu s členom 12 Direktive 2002/21/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. marca 2002, Okvirna direktiva (UL L 108, 24.4.2002, str. 33-50)

¹⁹ Na primer Euronews, Arte, 3 Sat, Eurosport, France 24 in BBC World.

4. SKLEPNE UGOTOVITVE IN NADALJNI UKREPI

Jasno je, da je za **dosego učinkovitosti potrebno izmenjavanje najboljših praks**. V tem smislu bo Komisija še naprej spodbujala izmenjavo informacij, izkušenj in najboljših praks med nacionalnimi upravami in drugimi zainteresiranimi stranmi. Informacije o predpisih za mobilno televizijo, ki so jih predložile države članice, so javno dostopne na spletni strani Komisije²⁰ in se bodo še naprej redno posodabljale. Izmenjave informacij in najboljših praks bodo potekale zlasti v obstoječih odborih strokovnjakov držav članic, na primer Odboru za komunikacije in njegovih pododborih za dodeljevanje dovoljenj in radiodifuzijo. Službe Komisije bodo o tem tudi redno poročale Evropskemu parlamentu in delovnim skupinam Sveta.

²⁰ Glej opombo 8.